

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

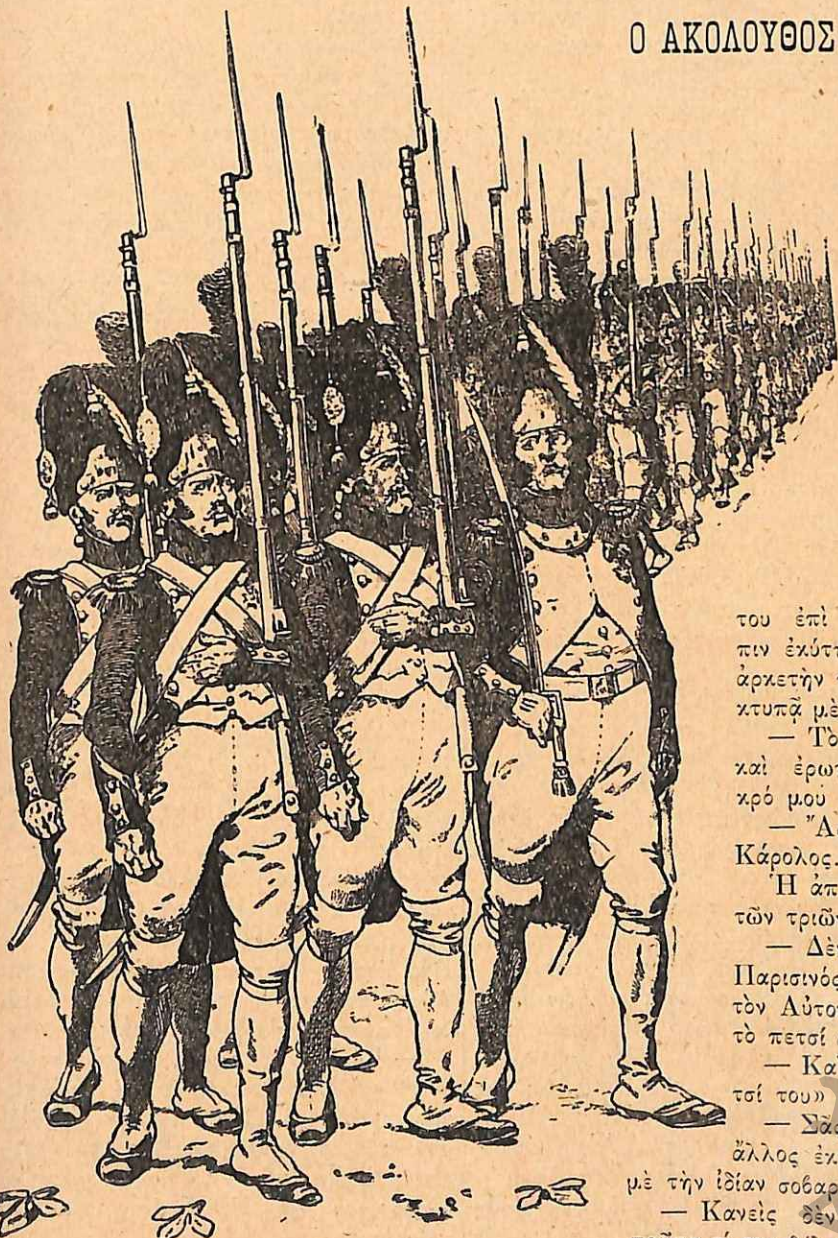
Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἰανουαρίου 1897

Ἔτος 19ος.—Ἀριθ. 2

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 1)

Ἀκούσας τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ θεῖος Μπίμπης, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν σοβαρότητά του καὶ ἐγέλασε δυνατὰ· τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ὁ μικρὸς ἱππεὺς τῆς δορκάδος· τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ τὸ χαμίνιον τῶν Παρισίων.

— Καὶ τί δουλειὰς ἠμπορεῖς νὰ ἔχῃς ἐσὺ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα; ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ρεδιγκόταν.

— Αὐτὸς εἶνε δικός μου λογαριασμὸς, ἀπήντησε τὸ παιδίον. Εἶνε τέλος πάντων κάτι τι, ποῦ μόνον ὁ Αὐτοκράτωρ πρέπει νὰ το μάθῃ. Ἀλλὰ πῆτέ μου πρῶτα, σὰς παρακαλῶ, πολῖτα θεῖε, τί λέξεις πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ κανεὶς διὰ νὰ τοῦ ἐμιλήσῃ; Πολῖτα Αὐτοκράτωρ ἀρά γε; ἢ πολῖτα Κοντοδεκανεῖα; ἢ τίποτε ἄλλο;

Ὁ θεῖος Μπίμπης προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπὶ τοῦ παιδίου, σιωπηλὸς δι' ὀλίγας στιγμὰς· κατόπιν ἐκύτταξε τὸν μικρὸν ἱππεῖα, ὁ ὁποῖος, μὴ εὐρίσκων ἴσως ἀρκετὴν τὴν ταχύτητα τῆς δορκάδος του, κατεγίνετο νὰ τὴν κτυπᾷ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν του πτερνῶν.

— Τὸ κακοντυμένο παιδί θέλει νὰ ἰδῇ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἐρωτᾷ πῶς πρέπει νὰ τὸν ὀνομάσῃ. Τί λές ἐσὺ, μικρό μου;

— Ἀς τὸν εἰπῇ παπποῦν! ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ μικρὸς Κάρολος.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐπροκάλεσεν ὁμοίως τὸν γέλωτα καὶ τῶν τριῶν συνομιλητῶν.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γελοῦμε! ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς Παρισινός, ἀναλαμβάνων τὴν σοβαρότητά του. Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Αὐτοκράτορα γιὰ σπουδαία ὑπόθεσι. Πρόκειται νὰ σώσω τὸ πετσί του!

— Καὶ ἀπὸ ποῖον κίνδυνον πρόκειται νὰ σώσῃς τὸ πετσί του; καθὼς λέγεις;

— Σὰς εἶπα ὅτι αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ το μάθῃ κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα! ἀπήντησε τὸ χαμίνιον μὲ τὴν ἰδίαν σοβαρότητα.

— Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἰδῇ τὸν Αὐτοκράτορα, ἂν δὲν εἰπῇ πρῶτα τί τὸν θέλει! ὑπέλαβεν ὁ θεῖος Μπίμπης. Εἰπέ μου λοιπὸν τί τὸν θέλεις καὶ ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐπιτύχω διὰ σέ μίαν ἀκρόασιν, διότι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ βλέπω καμμίαν φορὰν τὸν Αὐτοκράτορα. . . Ἐλα, εἰπέ μου, τί τὸν θέλεις;

Τὸ παιδίον ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς βλέμμα διαπεραστικόν.
— Ὁ Μιχάλης ἐπῆγε νὰ γίνῃ στρατιώτης, εἶπεν· ὁ Πέτρος τὸ ἴδιο. Τώρα καὶ οἱ δύο πολεμοῦν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κοντοδεκανεῖα. Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ πάρουν καὶ κανένα παράσημο, ὅπως ὁ Ἀντώνης ὁ Περόλλης, ποῦ κάθεται ἐς τὸ δρόμο τοῦ δικό μας, ἐκεῖ κάτω, καὶ ποῦ ἄφησε τὸ ἓνα τοῦ πόδι ἐς τὴ μάχην τῆς Ἀουστερλίτσης. Ἄν ἄκουγε ὁ Αὐτοκράτωρ αὐτὸ που ἔχω νὰ τοῦ

είπω, είμαι βέβαιος ότι, γι' ανταμοιβή, θά μ' έπερνε κ' έμένα μαζί του εις τον πόλεμο. Αυτή είνε ή πιο μεγάλη μου επιθυμία εις τον κόσμο! Ω, πόλ' τα θεΐτε, σ'α παρακαλώ, αφήστε με να ιδώ τον Αυτοκράτορα!

Κατόπι, χαμηλώνων την φωνήν:

— Είνε για μιὰ συνωμοσία, προσέθεσε. Ξερώ μιὰ συνωμοσία εναντίον του και θέλω να του την φανερώσω.

— Συνωμοσία! Ξερείς καμιά συνωμοσία κατά του Αυτοκράτορος; Λέγε μου γρήγορα! Θέλω να μάθω!

Και οι φαιδι όφθαλμοί του ανθρώπου με την ρεδιγκόταν, έκραφώθησαν με αύστηράν έκφρασιν επί του ρακενδύτου παιδιού, από το όποϊον τον έχώριζεν ή δορκάς, ή φέρουσα τον μικρόν Κάρολον επί της ράχεις.

— Αλήθεια λές; ήρώτησε και πάλιν, βλέπων ότι το χαμίνιον δεν άπεκρίνετο.

— Και γιατί να 'πώ ψέμματα; είπε τότε το παιδίον, το όποϊον είχεν ύποστη, χωρίς να χαμηλώσῃ τους όφθαλμούς, το έταστικόν βλέμμα του άνδρός. Έγώ, πόλ' τα θεΐτε, δεν ήλθα πεζός από την όδον Περγαμηνοποιίας, για να 'πώ ψέμματα 'ς τον Αυτοκράτορα! άλλ' άπεναντίας για να του είπω την αλήθεια. Αφήστε με να τον ιδώ, σ'α παρακαλώ. Πού είνε;

Ο θεός Μπίμπης κατεβίβασε τον μικρόν Κάρολον από την δορκάδα.

— Έ, μικρέ! Είς προσοσχόν! τώ είπε με τόνον στρατιωτικόν παραγγέλλματος. Ποίος είνε ο Αυτοκράτωρ;

Και το μικρόν παιδίον, όρθιον και εύθυτενές, ως στρατιώτης εις παρατάξιν, έχαιρέτισε στρατιωτικώς και άπήντησε:

— Ο θεός Μπίμπης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΔΥΟ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

Ακούσας την άπάντησιν του Καρόλου ο μικρός Παρισινός, κατ' άρχας απέμεινεν έκπληκτος. Κατόπι κατελήφθη υπό γέλωτος νευρικού και τέλος άνέκραξε:

— Ωραίο αστέιο μ'α τ'ο ναί! Ο πολίτης θεός είνε ο Αυτοκράτωρ! Ακούς εκεί!.. Μα ήγώ δεν γελιέμαι έτσι εύκολα, μικρό μου! Ο Αυτοκράτωρ δεν περιπατεί ποτέ ολομόναχος. Ο Αυτοκράτωρ βγαίνει πάντα με μεγάλη συνοδεία από στρατιώτας και από φρουρούς και φορεί εις το κεφάλι μιὰ κορώνα όλόχρυση. Έννοια σου, και αυτός δεν είνε παρά ο θεός Μπίμπης! Ηθέλες να κοροϊδέψης, ε; Αλλά ήγώ δεν κακιάνω, μη φοβάσαι! φθάνει να μου πῆς πού είνε ο Αυτοκράτωρ. Κ' ήγώ, γι' ανταμοιβή, θά σε χορέψω και θά σου τραγουδήσω ένα τραγούδι, μ'α ένα τραγούδι!... να έτσι.

Και δράξας το παιδίον από τās δύο χείρας, ο νεανίσκος ήρχισε να περιστρέφεται, χορεύων και άδων:

— Τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόν!.. Τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόν.

Το μικρόν παιδίον ήτο κατενθουσιασμένον. Ο θεός Μπίμπης έγελούσεν επίσης.

— Δέν μου λές, ποιός είσαι; ήρώτησε τον νεανίσκον.

Ουτός έσταμάτησεν άμέσως και τοξεύσας βλέμμα πονηρίας προς τον άνθρωπον με την ρεδιγκόταν,

— Ποίος είμαι, είπατε, θεΐε Μπίμπη; ήρώτησε και αυτός.

Συνενώσας τότε τās πτέρνας και άνυψώσας την χείρα μέχρι των πυκνών του χρυσών βοστρύχων, διά να χαιρέτισῃ στρατιωτικώς, όπως είχε κάμη και ο μικρός Κάρολος, άπήντησεν:

— Αφ' ου σεις είσθε ο Αυτοκράτωρ Ναπολέων, ήγώ είμαι ο Πρίγκηψ της όδοϋ Περγαμηνοποιίας!

Ο θεός Μπίμπης ετράβηξεν όλίγον το αυτί του μικρού αστέιου γελών.

— Α, είσαι Πρίγκηψ και του λόγου σου; είπε. Ίδου λοιπόν το Μέγα Συμβούλιον εν άπαρτία: Είς Αυτοκράτωρ και δύο Πρίγκηπες. Έμπρός, είπέ μας την συνωμοσίαν σου.

Το παιδίον έγεινε πάλιν σοβαρόν.

— Σ'α είπα ότι δεν πρέπει να γελούμε μ' αυτά τα πράγματα! είπε. Θεΐε Μπίμπη, αφήστε πειά τ' αστέια και όδηγήσατέ με προς τον Αυτοκράτορα.

— Πώς; Δεν πιστεύεις λοιπόν ότι σου είπε ο μικρός αυτός πρίγκηψ; Νομίζεις ότι άστειεύθηκε; Πολύ καλά! θά σου άποδείξω άμέσως ότι είπε την αλήθειαν.

Και σύρας από το θυλάκιόν του μιάν συρίκτραν άργυράν, την έφερεν εις το στόμα και αφήκεν ήγον όξυν και παρατεταμένον. Μόλις ο ήχος ούτος είχε σβεσθή, και άμέσως εφάνησαν δύο δασοφύλακες, φορούντες πρασίνην στολήν, κεντημένην με μελίσσας χρυσάς.

— Πού είνε ή φρουρά; ήρώτησεν ο άνθρωπος με την στακτερήν ρεδιγκόταν.

— Είς τα όπλα, Μεγαλειότατε!

Την τελευταίαν ταύτην λέξιν άκούσας ο μικρός παρισινός έρρίγησεν όλος και άνήγειρε με φόβον τους όφθαλμούς προς εκείνον, τον όποϊον άπεκάλει έως τώρα «θεϊον Μπίμπην.»

Ητο λοιπόν πράγματι ο Αυτοκράτωρ:

— Να έλθῃ εδώ! διέταξεν ούτος.

Αμέσως εις των δασοφυλάκων έχύθη προς την δεινδοστοιχίαν και άλλοι δύο συριγμοί άντήχησαν υπό τα μεγάλα δένδρα. Μετ' όλίγον ήκούσθη από μακράν το ρυθμικόν βήμα άνδρών βαινόντων στρατιωτικώς και εις το άκρον της μακράς δεινδοστοιχίας έπεφάνη στίχος γρεναδιέρων της φρουράς, προχωρούντων εν τάξει προς το μέρος, όπου ίσταντο τα τρία πρόσωπα της ιστορίας μας.

Ο «Πρίγκηψ» της όδοϋ Περγαμ-

νοποιίας ήρχισε να τα χάνῃ εις τα καλά... Με το στόμ' ανοικτόν, με τον ένα πόδα πρό του άλλου, ήτο έτοιμος να τραπή εις φυγήν. Έμενεν εν τούτοις εις την θέσιν του, ως μαγευμένος εκ της θέας των γρεναδιέρων, οι όποιοι έξηκολούθουν να προχωρούν, με την λόγ-χην έφ' όπλου.

— Δοχαγέ, είπεν ο θεός Μπίμπης με φωνήν αύστηράν. Κατ' αυτόν τον τρόπον φυλάττεται το δάσος; Πώς άφίνετε να εισέρχονται εδώ μέσα άνθρωποι ύποπτοι, ως αυτό το παιδί;

Και έδειξε το παιδίον με τον κόκκινον στούφον.

Ο άξιωματικός ύπεκλήθη.

— Θάνακτιθῇ ο άρχιφύλαξ, άπήντησεν. Οι άνδρες του παρημέλησαν το καθήκον των. Πρέπει να συλλάβωμεν τον μικρόν αυτόν;

Το παιδίον προσήλωσε το θαρραλέον του βλέμμα επί του ανθρώπου με την στακτερήν ρεδιγκόταν.

— Ναί! συλλάβετε τον δολοφόνον! διέταξεν ο πρό όλίγου θεός Μπίμπης.

Το παιδίον ούτε καν έκινήθη.

— Δολοφόνος, Μεγαλειότατε! Δολοφόνος αυτό το παιδί! είπεν ο άξιωματικός, θέτων την βαρεϊάν του χείρα επί του ώμου του παιδιού.

Ο μικρός Παρισινός έξηκολούθει να μένη άπαθής! άλλ' αυτήν την φοράν ή διαμαρτυρία ήκούσθη από άλλο μέρος.

— Κάτω το χέρι σας! άνέκραξε το άλλο παιδίον, προχωρούν μετ' όργης. Μ' έπερπάτησε 'ςτή ράχη του, μου είπε τραγούδια, μ' έχόρεψε... Έγώ τον αγαπώ!

Ο Αυτοκράτωρ, —διότι ήτο πράγματι ο Αυτοκράτωρ Ναπολέων, κάμων τον προϊόν του περίπατον εις το δάσος των Άνακτόρων του Σαιν Κλου, όπου διέμενε το θέρος, μετά του μικρού πρίγκηπος Καρόλου-Ναπολέοντος, πρωτότοκου υιού του άδελφού του Λουδοβίκου, βασιλέως της Όλλανδίας, και της Βασιλίσσης Όρτενσίας, θυγατρός της Αυτοκρατειρας Ίωσηφίνης, —ο Αυτοκράτωρ εκύτταξε μειδιών τον άνεψιόν του.

— Ίδου ένας καλός υπερασπιστής! είπε και άποταθείς προς τον άξιωματικόν, προσέθεσε: Το παιδί αυτό είνε αίχμάλωτος του πρίγκηπος Καρόλου. Ο,τι είπα, το είπα μόνον διά να δοκιμάσω το θάρρος του και την άφοβίαν του. Πηγαίνετε!

Και συνώδευσε την διαταγήν του δια νεύματος.

Ο άξιωματικός αφήκε το παιδίον, έχαιρέτισε και όπισθοχώρησεν εν βήμα.

Τότε ο μικρός πρίγκηψ, λαδών εκ της χειρός τον νέον του φίλον, έπροχώρησε και έστάθη πρό του στίχου των γρεναδιέρων.

— Ζήτω ο παπούς! άνέκραξε.

Τον είχον μάθῃ να κράζῃ άδιαφόρως τον Αυτοκράτορα ποτε «θεϊον» και ποτε «παπούν» διότι, εν ό ήτο άνεψιδός του Ναπολέοντος, ως τέκνον του άδελφού του, ήτο συγχρόνως και έγγονος της συζύγου του, της Αυτοκρατειρας.

Οι γρεναδιέροι έπαρουσίασαν όπλα και εις την διαταγήν του άξιωματικού των έστράφησαν δεξιζ, έκίνησαν και μετ' όλίγον έξηφανίσθησαν.

— Τώρα λοιπόν, Πρίγκηψ, είπεν ο Αυτοκράτωρ, στραφείς προς το ρακενδύτον χαμίνιον, είμπορούμεν να μάθωμεν τα κατά την συνωμοσίαν σου; Πρώτα όμως, υποθέτω ότι θά έχῃς άλλο όνομα, από αυτό που μας είπες πρό όλίγου.

— Μάλιστα. Με λέγουν Έκτωρ» ο

ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Είδ' ένας άγριογάτος
Σπίτι κρημνισμένο
Και με σπουργιτοφωλιές
Καταστολιμένο.

Κι' άρχινά ο πονηρός
Ψεύτικα να κλαίῃ,
Να κουνιέται, να βογκά,
Και βραχνά να λέγῃ:

— «Αχ! κακό πού μ' έτυχε,
»Χάθηκα και πάγω!
»Ο πτωχός τυφλώθηκε,
»Δέν 'μπορώ να φάγω!

»Αχ! βοήθα με να βγώ
»Απ' αυτό το σπίτι,
»Νοικοκύρη μου καλέ,
»Φίλε μου σπουργίτη»

Τότ' ο γεροσπουργίτας
Είπε: — «Κι' αν σε ιδούμε
»Ψόφιον, κύρ άγριογάτε,
»Θά προφύλαχθούμε.»

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

29 Δεκεμβρίου.

Έπῃγα σήμερα εις την παιδικήν έορτήν, εις την αΐθουσαν του Όμίλου των Φιλομούσων. Τί κόσμος, τί βοή! Και είνε όλφ παιδιά, χαρούμενα και εύτυχημένα παιδιά, παιδιά που αγοράζουν τους αριθμούς του λαχείου και ψάχνουν να εύρουν τί τους έπесе! παιδιά που πέρνουν το παιγνίδι των και φεύγουν! παιδιά που ψαρεύουν, μέσα σε θάλασσαν από άμμον, άντι ψάρια παιγνίδια! παιδιά που παρακολουθούν τα θαυμάσια της μαγικής λυχνίας! παιδιά που βλέπουν εις το πανόραμα, παιδιά που τριγυρίζουν γύρω εις το καταστόλιστον πρωτοχρονιάτικον Δένδρον της αΐθουσας...

Πόσους φίλους μας βλέπω εκεί, αλλά χωρίς να με βλέπουν... Να ο μικρός Έλ-

πατέρας μου ήταν ο Φίλιππος Άλβας, που έπολέμησε γι' άγάπη του Βασιλεία και σκοτώθηκε εκεί κάτω, εις τη Βανδέα.

— Α, α, ένας Βασιλόφρων, μετάνστης! είπεν ο Ναπολέων.

— Πόλ' τα Μεγαλειότατε, υπέλαβε το παιδίον. Σ'α παρακαλώ να με συγχωρήσετε για ό,τι είπα και έκαμα μπροστά σας... Άν ήξευρα ότι σεις είσθε ο Αυτοκράτωρ, ποτέ δεν θα μιλούσα έτσι, ούτε θα έσέκονα τον μικρόν Πρίγκηπα εις τον ώμόν μου, ούτε...

— Καλά, καλά! διέκοψεν άνυπομόνως ο Αυτοκράτωρ και ή συνωμοσία;

[Έπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατά το γαλλικόν της Ενδοχίας Δουπουή.

δρον καταστόλιστον. Πώς το κυττάζουν τα πτωχά παιδάκια! Ω, βέβαια θά νομίζουν ότι όνειρεύονται!.. Ένας κύριος τα προσφωνεί με γλυκύτητα, με τρυφερότητα και τοις συνιστά να είνε εύσπλαγχνα προς τα πτηνά. Και το ύπόσχονται από μέσα των τα παιδάκια, άφ' ου τουλάχιστον το θέλουν οι καλοί κύριοι και αι κυρίες που τα περιποιούνται τόσοι και τα φιλοδωρούν.

Κατόπι μοιράζονται παιγνιδάκια, φορεματάκια, κοῦκοι, πορτοκάλια. Και φεύγουν τα παιδιά με τα δώρα των, με γέλια και με χαρές.

Άλλ' απ' έξω τα περιμένουν τα άλλα παιδιά που δεν ήμπορέσαν να εισέλθουν. Τα καίμένα! πώς ζηλεύουν τα εύτυχῆ των συντρόφια!..

31 Δεκεμβρίου.

Τί ζωηρότης σήμερα το άπόγευμα εις την όδον Έρμου! Όλος ο κόσμος εκεί. Σφυρίκτες, τροκάνια, χαρτάκια, γέλια, φωνές... Πάλιν παιδιά, παντού παιδιά, βασιλεύουν τα παιδιά, ζήτω τα παιδιά.

Να και ο μικρός πρίγκηψ Άλέξανδρος με την άμαξάν. Τον περιστοιχίζουν όλα τα παιδάκια και τον ραίνουν με χαρτάκια και έπευφημοῦν και ζητωκραυγάζουν. Κατενθουσιασμένος ο μικρός πρίγκηψ από την ύποδοχήν!

Να και ο Βασιλεύς με την βασιλόπαιδα Μαρίαν, χωρίς συνοδείαν, μέσα εις το πλήθος, όπως όλοι. Με την διαφοράν ότι έμπρός χύνονται παιδιά και ανοίγουν τόπον, και από πίσω παιδιά πάλιν άποτελούν άλυσιν με τās χείρας συμπελεγμένας και έμποδίζουν το πλήθος να όρμήσῃ και να στενοχωρήσῃ τον Βασιλέα.

Ω, πώς μ'αρέσουν αυτά τα παιδιά που με τόσην έτοιμότητα και πρόθυμίαν περιστοιχίζουν και πρόσπίζουν τον Βασιλέα των!..

Και ραίνουν όλονεν τον Βασιλέα από παντού και παντού τον ύποδέχονται μ' ένθουσιασμόν, και τον ακολουθούν με ζητωκραυγές έως το Παλάτι.

Μεγάλη κίνησις και ζωηρότης και εύθυμία έφέτος εις την όδον Έρμου. Ας είνε καλός οίωνός διά το νέον έτος.

1 Ιανουαρίου.

Βρέχει, βρέχει, βρέχει...

Και μου λέγουν ότι θα πέσουν με τόσην αφθονίαν έφέτος τα καλά, με δσην πίπτει από τον ουρανόν ή πρωτοχρονιάτικη αυτή βροχή—ή όποία, φεύ! ήρήμωσε τους δρόμους και άνέκοψε την κίνησιν και την ζωηρότητα.

Σιωπηλή ή Πρωτοχρονιά μας έφέτος! δεν άκούεται έξω τίποτε άλλο, από τον μονότονον κρότον της βροχής.

Πηγαίνω εις το γραφείον της Διαπλά-

σεως. Καί ἐκεῖ παιδιά. Ἡ βροχή δὲν ἡμπόδισεν ὅσους δὲν ἐπρόφθασαν χθές, νὰ ἔλθουν νάναχνεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν σήμερον. Εἶνε δὲ καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας τοῦ λαχείου!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔρχεται καὶ ὁ Διανομεὺς τοῦ Ταχυδρομείου, ἐκτὸς τῶν ἐπιστολῶν, φέρων σήμερον καὶ εὐχάς. Ἡ Διάπλασις κατὰ τὴν συνήθειάν της, τὸν φιλοδωρεῖ γενναίως καὶ ὁ Διανομεὺς φεύγει χαρούμενος.

Τὸν βλέπει ἓνα παιδάκι ἀπὸ τὴν ἐξω-στόθυραν, ποὺ βρέχεται τώρα εἰς τὸν δρόμον καὶ τρέχει...

— Ὁ καίμενος ὁ Διανομεὺς! λέγει· πῶς θὰ ὑποφέρῃ σήμερα νὰ τρέχῃ ὅλη τὴν ἡμέρα μ' αὐτὴ τὴ βροχή!

— Ἐννοία σου, ἀπαντᾷ ἓνα ἄλλο

παιδί, καὶ γι' αὐτὸν σήμερα ἡ βροχή εἶνε... Χρυσὴ Βροχή!

Ἐννοοῦσε τοὺς μπουναμάδες ὁ πο-νηρός!

Ἀδελφερόν.

Καὶ ἄλλος διάλογος πρωτοχρονιάτικος.

— Γιαῖνο, δὲν θὰ διαβάσῃς καὶ λίγο ταυρινὰ μαθήματα;

— Δὲν εὐκαιρῶ τώρα!

— Καὶ τί κάνεις;

— Παίζω!

Τὰ μικρότερα παιδιά ἔχουν ὡς ἐργασίαν τὸ παιγνίδι. Ἀλλ' ὑπάρχουν μεγαλότερα τὸσον φιλόπονα, ὥστε τὴν ἐργασίαν τὴν ἔχουν... παιγνιδάκι!

φ.

ΑΨΟΥΤ!! ΑΨΟΥΤ!!

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΥΤΤΑΞΕ, Τάκης! τί νὰ ἔχῃ μέσα αὐτὸ τὸ ὠραῖο κουτί; εἶπεν ἡ Ἑλενίτσα εἰς τὸν ἀδελφόν της καὶ τοῦ ἔδειξεν ἓνα κίτρινον κοκκάλινον κουτί που ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς μάμμης των.

— Δὲν ἤξεύρω! εἶπεν ὁ Τάκης· ἡ χαλκομα-νίες πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ γραμματόσημα...

— Ἡ κουφέτα! εἶπεν ἡ Ἑλενίτσα.

— Νὰ το ἀνοίξω;

Καὶ χωρὶς νὰ το δώσῃ κανεὶς τὴν ἄδειαν, ὁ Τάκης ἐπῆρε τὸ κουτί καὶ το ἀνοίξεν.

— Μπα! εἶπε· δὲν ἔχει παρὰ μιά μαύρη σκό-νη· κ' ἐγὼ ἔλεγα...

— Κρίμα! εἶπεν ἡ Ἑλενίτσα. Τί ὠραῖα ὁ-μως ποὺ μυρίζε. Μήπως εἶνε πούδρα ἀράπικη;

Καὶ ἔβαλε τὴν μυτίτσαν της εἰς τὸ κουτί, διὰ νὰ μυρίσῃ καλλιτέρα τὴν μαύρην σκόνην. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Τάκης... Σὲ ὀλίγον, ἀψούτ!! ὁ ἓνας ἀπὸ ἐδῶ, ἀψούτ!! ὁ ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖ... Τοὺς ἔπιασεν ἓνα πτάρνισμα φο-βερό καὶ ἀτελείωτο.

— Φαίνεται ὅτι ἐκρυλογήσαμε! εἶπε μὲ τρόμον ἡ Ἑλενίτσα. Δυστυχία μου! πάλι θὰ μου βάλουν βεντοῦζες... ἀψούτ!!... καὶ θὰ μου δώσουν γιαιτρικά... ἀψούτ!!...

— Καὶ θὰ μένωμε... ἀψούτ!!... εἰς τὸ κρεβάτι...

— Κλαῖς, Τάκη μου;

— Ὁχι δά! ἀψούτ!! τὰ μάτια μου εἶνε δακρυσμένα ἀπὸ τὸ πτέρνισμα... ἀψούτ!! Κρυολόγημα μιά φορά... Καὶ τὰ δικά σου μάτια εἶνε δακρυσμένα...

— Ὅταν ἐμβῇκεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ μάμμη, εὖρε τὰ ἐγγονάκια της νὰ παρνίζωνται τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου—ἀψούτ!! ὁ ἓνας ἀπὸ ἐδῶ, ἀψούτ!! ὁ ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖ,—ὅπως φωνάζουν τὸ πρῶτ' τὰ κοκόρια. Τὸ θέαμα ἦτο κω-μικώτατον καὶ ἡ μάμμη δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

— Καλὲ τί ἐπάθετε; ἠρώτησεν.

— Ἐκρυλογήσαμε, γιαγὰκα! ἀπήντησαν τὰ παιδιά, φοβισμένα. Ἀλλὰ ἡ μάμμη εἶδε τὴν ἀνοικτὴν της ταμπακοθήκην καὶ ἐνόησε τί συνέβη.

— Κακόπαιδα, εἶπε, ἐπειράξατε τὸν ταμβάκον μου!... Ἐλα, ἔλα, σκου-πισθῇτε τώρα καὶ δὲν εἶνε τίποτα... Αὐτὸ νὰ σας γίνῃ μάθημα, νὰ μὴν ἐγγίξετε εἰς τὸ ἐξῆς τίποτε, πρὶν νὰ σας δώσουν τὴν ἄδειαν... Μικρὸν τὸ πάθημά σας· ἀλλὰ ἠμποροῦσε νὰ εἶνε καὶ μεγαλότερο. Κανεὶς δὲν ἤξευρε τί εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ, ὅταν κάμνῃ πράγματα τοῦ κεφαλιοῦ του!

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΣΠΙΝΟΣ Ο ΛΙΝΟΦΙΛΟΣ

Ὁ Σπῖνος εἶν' ἓνα πουλάκι χαριτωμένο, ζωηρό· κοκκινωπὸ ἔχει σπηθάκι, μὰ τῆλο σῶμα στακτερό.

Λαμπερὰ μάτια νὰ κυττᾷ, καὶ δυὸ στακτόλευκα πτερὰ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ γὰ νὰ πετᾷ... καί, σὰν ψαράκι, μὴν οὐρά.

Ἐχει καὶ δυὸ μικρὰ ποδάρια μὲ τρία δάκτυλα λεπτὰ, γὰ νὰ κλαρώνῃ 'ς τὰ κλωνάρια τοῦ λιναριοῦ τὰ λυγιστά.

Μυτερό ράμφος νὰ φονεύῃ κάθε σκουλήκι βλαβερό, ποὺ βόσκει 'ς τὰνθη καὶ φωλεύει μέσ' 'ς τὸν καρπὸ τὸν τρυφερό.

Λαιμὸ τετράχορδο καὶ γλῶσσα σπιν-σπιν γλῦκὰ νὰ κελαδῇ τὰ τραγουδάκια του τὰ τόσα 'ς τὸ ἀνθοστόλιστο κλαδί.

Ὁ Σπῖνος ἀγαπᾷ περίσσια τὰ δέλφια του τὰ πτερωτά, καὶ κηλαῖδαι παραδείσια ὅταν μαζί μ' αὐτὰ πετᾷ.

Μόνος του ὅμως ἀργοψάλλει... νὰ τραγουδῇ δὲν ἀγαπᾷ· καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι εἰς τὸ κλαδάκι του διωπᾷ!

Ι. Ρ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΑΔΑΣ]

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 5).

Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ βιβλία ἦσαν ἱστορίαι ζῶων, τὰς ὁποίας μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀνεγίνωσκεν ὁ Ἑρρίκος.

— Μόνον ἡ ἱστορία τῆς Ἀσπρούλας μου δὲν εἶνε γραμμένη, ἔλεγε καθ' ἑαυ-τόν. Καὶ ὅμως ἡ κυρία Μίλχ μου εἶπεν ὅτι ἔχει σπουδαίαν ἱστορίαν ἡ ἀγαπητὴ αὐτῇ Ἀσπρούλα. Τί κρίμα!

Καὶ ἔκαμνε διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τῆς Ἀσπρούλας του.

— Κυρία Μίλχ, τί της συνέβη λοι-πόν;

— Τῆς συνέβησαν ἓνα σωρὸ πράγ-ματα, παιδί μου, ἀπαράλλατα ὅπως εἰμπορεῖ νὰ συμβοῦν καὶ εἰς ἄνθρωπον. Ἐξῆσε μέσα εἰς παλάτια μὲ μεγάλους κυρίους· ἔζησε μέσα εἰς καλύβας καὶ εἰς τσαντήρια ἀτσιγγάνων· ἔπαιξε εἰς πολλὰ θέατρα· ἔχόρευσε εἰς τὴν Μεγάλῃν Ὀπεραν τῆς Βιέννης, ἐνώπιον τοῦ Αὐτο-κράτορος. Ἄν ἠμποροῦσε νὰ ἐμιλήσῃ, θὰ σοῦ τα ἔλεγεν ὅλα!

— Μὰ πῆτέ τὰ μου σεις!

— Ἀ, ἐγὼ δὲν ἤξεύρω.

— Ἐλα, Φράγκ, διηγήσου μου ἐσὺ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀσπρούλας.

— Καὶ ποῦ ξεύρω ἐγὼ; Μήπως ἤ-μουν μέσα 'ς τὴν προδιά της; Ξεύρω ὅτι ἔχει μεγάλη ἱστορία, ἀλλὰ τόσῳ μόνον. Ρωτήστε τὴν ἴδια!

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἦτο τὸσον ἀπλοῦχος, ὥστε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν ἴδιαν. Τί κρίμα ὅμως—ἐσκέπτετο, — νὰ μὴ ζῇ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αἰσώπου, ὅταν ὠμιλοῦσαν τὰ ζῶα. Ἡ Ἀσπρούλα τότε βεβαίως θὰ τῷ διηγείτο τὰς περιπετείας της.

Ἐῖπομεν ὅτι τὸ ἀπομεσήμερον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὅλοι γύρω των ἐκοιμῶντο, ὁ μικρὸς Ἑρρίκος καὶ ἡ φίλη του Ἀσπρούλα εἶ-χον καθήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν σκιάν καὶ συνω-μίλουν... Μετ' ὀλίγον ὁ Ἑρρίκος ἀπόθῃ-σεν ἑλαφρῶς τὴν Ἀσπρούλαν καὶ εἶπεν:

— Ἀγῆσέ με τώρα, Ἀσπρούλα μου. Πρέπει νὰ μελετήσω τὸν μῦθόν μου. Ὑπεσθῆκα εἰς τὸν μπαμπᾶ νὰ μαθη-νῶ ἓνα μῦθον τὴν ἡμέραν, καὶ ὅταν, ξεύρεις, ὑποσχεθῇ κανεὶς κατ' τι, πρέ-πει νὰ το ἐκτελῇ.

— Μπέεεεε! ἔκαμνε ἡ Ἀσπρούλα, ὡς ἐπιδοκιμάζουσα τοὺς λόγους τοῦ φί-λου της.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξήγαγε τὸ βιβλίον του καὶ ἤρχισε νάναγινώσκει:

Ἐνας βάρβαρος σηκῶθη

Ἀπ' τὸν ὕπνον του καὶ νοιώθει

Τὴ μυτίτσα του κλεισμένη

Τὴ φωνή του βραχνιασμένη...

— Δύσκολος μῦθος! εἶπεν ὁ Ἑρρί-κος, ἀφ' οὗ τον ἀνέγνωσε δύο-τρεις φο-ράς. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τον μάθω. Καὶ ἤρχισε νὰ χασιμάται. Ἐνύσταζε καὶ παρ' ὀλίγον νάποκοιμηθῇ καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι γύρω του, ὅταν ἔξαφ-να... — ὦ, τί παράδοξον θαῦμα!— ἡ Ἀσπρούλα τὸν ἐσκούντησε μὲ τὸ πο-δαράκι της καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλῶσσαν ἀν-θρωπινήν.

— Μὴν κοιμᾶσαι! ἔ, ξύπνα!

— Μπα! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἐκπλη-κτος. Ὅμιλεῖς λοιπόν, Ἀσπρούλα μου; Κ' ἐγὼ ἔλεγα ὅτι δὲν ὀμιλεῖς!

— Πῶς; εἶπεν ἡ Ἀσπρούλα. Δὲν ἀκούς που κάμνω μ π ἐ, μ π ἐ...

— Ναί, σὲ ἀκούω που κάμνεις μ π ἐ μ π ἐ. Ἀλλ' ἔως τώρα δὲν ἐννοοῦσα καὶ καλὰ τί ἠθελες νὰ εἰπῇς. Πῶς γί-νεται τώρα νὰ σ' ἐννοῶ καὶ νὰ μου φαί-νεται ὅτι ὀμιλεῖς ἀνθρωπινά;

— Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω ἄλλην φορὰν, εἶπεν ἡ Ἀσπρούλα. Τώρα ὅμως προσπάθησε νὰ μὴν κοιμηθῇ καὶ νὰ μά-θῃς τὸν μῦθόν σου.

— Ὁ μῦθος μου εἶνε πολὺ δύσκολος, κ' ἐγὼ νυστάζω πολὺ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ μὴν κοιμηθῶ καὶ ἀφ' οὗ σ' ἐννοῶ σήμερα τὸσον καλὰ, σὲ πα-ρακαλῶ πολὺ νὰ μου διηγηθῇς τὴν ἱστο-ρίαν σου.

— Εὐχαρίστως! εἶπεν ἡ Ἀσπρούλα. Ὁ ἥλιος θάργῃ νὰ δύσῃ· οἱ ἄλλοι κοιμοῦνται· ὁ Φράγκ δὲν θὰ μας κρᾶξῃ πρὶν περάσουν δύο ὥραι. Ἐχομεν καιρὸν.

Ἐκάθῃσε τότε ἡ Ἀσπρούλα καὶ ἤρ-χισε τὴν διήγησιν τῆς Ὀδυσσεύς της. Μὲ πόσον ἐνδιαφέρον τὴν ἤκουεν ὁ μι-κρὸς Ἑρρίκος θὰ κρίνετε μετ' ὀλίγον καὶ σεις, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, ποῦ θὰ τὴν ἀκούσετε ἐπίσης.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'.

«Ἐγεννήθηκα ἐδῶ, εἰς τῆς κυρίας Μίλχ. Ἄν μ' ἐρωτοῦσε κανεὶς ποῦ ἦθελα νὰ γεννηθῶ, δὲν θὰ ἠμποροῦσα

«Ἐμάνθανε νὰ φουᾷ τὸ παιμενικὸν κέραν». (Σελ. 5, σ. 14, γ').

βέβαια νὰ εὖρω καλλίτερον σπῖτι καὶ προ-πάντων ὠραιότερον τόπον. Πρέπει νὰ ἔγεινεν ἐπίτηδες διὰ γίδες· ἐδῶ ὑπάρ-χουν μέρη διὰ νάναρριχᾶται κανεὶς ὅσον θέλῃ· ἐδῶ ὑπάρχουν χόρτα καὶ δενδρύλλια ἀρωματώδη καὶ γευστικώτατα· ἐδῶ ὑ-πάρχουν ὁροσεραὶ πηγαί, αἱ ὁποῖαι τρέ-χουν ἀπὸ βράχον εἰς βράχον καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πίνῃ χω-ρίς νὰ σκύπτῃ πολὺ, —πράγμα ἐξαιρετι-κῶς εὐχάριστον.

«Τότε ἡ κυρία Μίλχ δὲν ἦτο τὸσον πλουσία, ὅσον τώρα. Δὲν εἶχεν ἀγέλα-δες, παρὰ μόνον τρεῖς γίδες, τὰς ὁποίας δύο φορὰς τὴν ἡμέραν ἐστελλεν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ δίδουν τὸ γάλα των. Ἡ μία ἦτο χρώματος καφέ μὲ γάλα καὶ τὴν ἔλεγον Ἐανθὴν· ἡ ἄλλη εἶχεν ὅλῳ γραμμῆς ἄσπρες καὶ μαῦρες καὶ τὴν ἔ-λεγον Μπιρμπίλω. Ἡ μητέρα μου ἦτο ἡ μεγαλότερα καὶ ἀπὸ τὰς τρεῖς. Τὸ

σῶμά της ἔως τοὺς ὤμους ἦτο κάτα-σπρον· ὁ δὲ λαιμὸς καὶ τὸ κεφάλι της κατὰμαυρα σὰν τὸ πτερόν τοῦ κόρακος. Τὴν ἔλεγον Εὐμορφούλαν καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἐταίριαζε πολὺ.

«Ἐκαμνε ἄσθονον γάλα καὶ τόσῳ πα-χύ, τόσῳ εὐώδες, ὥστε τὸ εἶχαν μόνον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Ὅταν ἐγεννοῦσε κα-τσιάκια, μάλιστα ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἄρι-ναν νὰ τα θηλάζῃ καὶ κατόπι τῆς τα ἔπερναν. Δέν τα ἐξανάδλεπε ποτὲ πλέον, δὲν ἤξευρε τί ἐγίνοντο· καὶ αὐτὸ της ἐ-προξενοῦσε μεγάλην λύπην.

«Ὅταν ἦλθα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον, ἡ μητέρα μου ἐστοχάσθη ὅτι θὰ συνέβαινε τὸ ἴδιον: ὅτι μόνον ὀλίγας ἡμέρας θὰ τὴν ἄριναν νὰ με ἀγαπᾷ καὶ ὅτι κατόπι θὰ μας ἐχώ-ριζαν διὰ παντός... Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤμουν πάρα πολὺ εὐμορφη καὶ ἄσπρη κάτα-σπρη, ἡ κυρία Μίλχ ἀπε-φάσισε νὰ με κρατήσῃ. Ἐ-πειτα πρὸ καιροῦ ἡ Καρ-λόττα καὶ ἡ Μαργαρίτα, τὰ δύο κοριτσάκια της, ἐπι-θυμοῦσαν νὰ ἔχουν ἓνα κα-τσιάκι διὰ νὰ παίζουν μα-ζί· καὶ ἡ μητέρα των ἤθε-λε νὰ τα εὐχαρίστησῃ, διότι ἦσαν φρόνιμα κοριτσάκια.

«Φαντάζεσαι πλέον τὴν χαρὰν τῆς ἰδιότης μου μη-τέρας, ποῦ της ἐπέτρεψαν νὰ με κρατήσῃ καὶ νὰ με μεγαλώσῃ. Μήνομίσης ὅμως ὅτι γι' αὐτὸ μὲ ἐπαρχαί-δαψε καὶ μ' ἐγάλασεν! ὄχι ἀπεναντίας. Ἦτο ἀπὸ τὰς συνετάς ἐκείνας μητέρας, ποῦ ὅσον περισσότερον ἀ-γαποῦν τὰ παιδιά των, τό-σον αὐστηρότεροι γίνονται.

Μ' ἐχάιδευσεν ὅταν ἤμουν φρόνιμη· ἀλλὰ ὅταν δὲν ἤμουν μ' ἐμά-λωνα καὶ ὄχι σπανίως μάλιστα μ' ἐκτυ-ποῦσε καὶ μὲ τὰ κέρατά της. Ἀλλή-θεια δὲν μ' ἐκτυποῦσε καὶ πολὺ δυνατὰ· μία μητέρα εἶνε πάντοτε ἐπιεικής μ' ὅλην της τὴν αὐστηρότητα· ἀλλ' ἐντό-σοῦτ' ἡ κερατιὰς μ' ἐπονοῦσαν καὶ δέν τὰς ἐξεχνούσα εὐκολά...

«Ἡ Ἐανθὴ καὶ ἡ Μπιρμπίλω δὲν εἶ-χαν τὸν χαρακτήρα τῆς μητέρας μου. Ἀλλοτε εἶχαν ἀναθρέψῃ καὶ αὐταὶ κα-τσιάκια, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῖς δώσουν καμμίαν ἀνατροφήν. Τὰ εἶχαν ἀφήσῃ νὰ μεγαλώσουν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, χω-ρίς αὐταὶ νὰ τα βοηθήσουν εἰς τίποτε. Καὶ ὅταν ἐτύχαινε νὰ περνοῦν, τὴν ὥ-ραν ποῦ μ' ἐτιμωροῦσεν ἡ μητέρα μου, τῆς ἐφώναζαν:

«— Μὴ το κτυπᾷς τὸ σαμένο! μὴ το κτυπᾷς!.. Καίμενη Εὐμορφούλα, — ἔλεγεν ἡ Μπιρμπίλω, — δὲν μπορεῖς

τάχα να μεταχειρίζεσαι πιδ μαλακά το κοριτσάκι σου ;

«— Ά, ἐγὼ δὲν ἐκέραισα ποτὲ τὰ παιδιὰ μου, προσέθετεν ἡ Ξανθὴ ! Ἄ, ἐγὼ τὰγαποῦσα πολὺ τὰ τσαμένα μου !

«— Καλὲς μου γειτόνισσες, ἀπεκρίνετο ἡ μητέρα μου ὅπως δὲν μ' ἐνοίασε ἐμένα ποτὲ γιὰ τὰ κατσικάκια σας, μὴ σας νοιάζῃ καὶ σὰς γιὰ τὴν Ἀσπρούλα μου πολὺ σας παρακαλῶ !»

« Ἡ διχογνωμία αὐτὴ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνατροφῆς, ἔκαμιν ἐπὶ τέλους τὴν μητέρα μου νὰ τα χαλάσῃ μὲ τὴν Ξανθὴν καὶ μὲ τὴν Μπιρμπιλίω. Εἰς τὸ λιβάδι, ἂν ἡ μητέρα μου ἐδοσκεν ἀπὸ ἐδῶ, ἐκείνης ἀπὸ ἐκεῖ καὶ εἰς τὸν σταῦλον δὲν ἄλλαζαν λέξιν. Ἀγαποῦσα πολὺ τὴν μητέρα μου καὶ ἐθεωροῦσα τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ εὐτυχῇ ἄλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ συλλογίζωμαι καμμίαν φορὰν, ὅτι τὰ κορίτσια τῆς Ξανθῆς καὶ τῆς Μπιρμπιλίως ποῦ ποτὲ δὲν τα ἐμάλυναν, ποτὲ δὲν τα ἐκέραιτιζαν, παρὰ μόνον τὰ ἐχάιδευαν, πρέπει νὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχέστερα ἀπὸ ἐμέ. »

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Εἰς ἓνα χωρίον ἐξοῦσε μίαν φορὰν ἓν ἀνδρόγυνον μὲ ὁμόνοια καὶ ἀγάπην. Δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἀλλ' οὔτε καὶ πτωχοί : εἶχαν τὸ ψωμί των καὶ τὴν ὑγιάν των : τί ἄλλο ἤθελαν ; Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, δὲν εἰμποροῦσαν νὰ ὑποσέρουν τοὺς ἄλλους νὰ εὐτυχοῦν καὶ τοὺς ἐμίσουν. « Ἀμα ἐτελείωνεν ἡ ἐργασία των, ἤθελαν νὰ καθίσουν καὶ οἱ δύο καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ κακολογοῦν τοὺς γειτόνάς των : ὁ ἓνας ἔχει περισσότερα ἀπ' αὐτοὺς, αὐτοὶ δὲν ἔχουν τόσα ὅσα ὁ ἄλλος καὶ τὰ τοιαῦτα. »

Εἶχαν καθήσῃ ἓνα βράδυ μαζὶ τὸ ἀνδρόγυνον καὶ τα ἔλεγαν, ὅταν ἐξαφνὰ σηκόνεται ἓνας ἀνεμοστρόβιλος, ἀνοίγει ὀρθόγων τὴν θύρα καὶ σβύνει τὸ κερί ποῦ ἦτον εἰς τὸ τραπέζι. Εἰς τὴν θύραν παρυσιάζεται τότε μία κυρία τοσοῦται κη, μικροσκοπικὴ, ὡς ἕως ἓνα δάκτυλο καὶ τόσον εὐμορφῇ, ποῦ δὲν περιγράφεται ἡ ὡραιότης τῆς. Ἐλαμψε σὰν τὸν ἥλιο καὶ ἐφώτισε μὲ ἓνα λαμπρὸν φῶς ὅλην τὴν καλύβην, καὶ ἐβγάλε μίαν τόνσον γλυκεῖα μυρωδιά, σὰν νὰ ἦτον ποτισμένη ἀπὸ μενέξεδες καὶ ζουμπούλια. Καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ ἀνδρας καὶ ἡ γυναῖκα, ἐτρόμαξαν, ἀλλὰ ἡ μικροσκοπικὴ κυρία τοὺς καθησύχασε :

— Μὴ φοβεῖσθε, παιδιὰ μου. Ἐγὼ εἶμαι καλὴ μάγισσα, ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ προθύμως ἐκτελῶ τοὺς κρυφοὺς πόθους των. Μήπως δὲν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν μοῖράν σας ; Ζη-

τήσατε τρία πράγματα καὶ ἐγὼ θὰ σὰς τα δώσω.

Ἀνοῖξαν καὶ οἱ δύο τὸ στόμα των : ἡ γυναῖκα ἤθελε νὰ ζητήσῃ πολυτελεῖ φορέματα, ὁ ἀνδρας σωροὺς χρυσάφι, ἀλλὰ ἡ μάγισσα τοὺς ἐφοβήρισε μὲ τὸ δάκτυλο καὶ τοὺς εἶπε :

— Μὴ βιάζεσθε ! Σὰς δίδω προθεσμίαν μίαν ἐβδομάδα νὰ σκεφθῆτε.

Εἶπεν αὐτὰ ἡ μάγισσα καὶ ἐγένειεν ἄφαντη.

Καὶ τί δὲν ἐσκέφθησαν καὶ οἱ δύο κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος ! Ἐν-τοσούτῳ δὲν ἐβγαλάν οὔτε λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα των, διότι ἐφοβούντο μήπως ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία των καὶ τότε ὁ λόγος πῶς δὲν θὰ ἐγύριζε πλέον.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐβδόμης ἡμέρας ἐκάθονταν νὰ δειπνήσουν. Ἐβράσε ἡ νοικοκυρά πατάτες. Ἡ νόστιμη μυρωδιά τῆς ἐκτύπησεν εἰς τὴ μύτη.

— Νὰ εἴχαμε δὰ καὶ ἓνα κομμάτι βραστὸ κρέας μαζὶ ! εἶπε.

Ἐως νὰ πῆς τρία, τὸ κρέας εὐρέθη ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, βραστὸ, μυρωδάτο. Ἀπὸ τὸν καίμὸ τῆς ἡ γυναῖκα ἐδάγκασε τὴν γλῶσσαν τῆς, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν κόψῃ : τὸν δὲ ἀνδρα τῆς, τὸν ἐπίασεν εὐθὺς μέγας θυμὸς καὶ τὰ ἔβαλε μαζὶ τῆς :

— Μὰ ποῦ νὰ σου κρεμασθῇ 'ς τὴ μύτη ! τῆς λέγει.

Δὲν ἐπρόσθασε νὰ τὸ πῇ καὶ τὸ κομμάτι τὸ κρέας ἐκρεμάσθη πὰς 'ς τὴ μύτη τῆς. Ὅσον καὶ ἂν τὸ ἐτραβοῦσαν, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸ ἀποσπάσουν. Τί δυστυχία ! Ἡ γυναῖκα τὸ ἐφύσα καὶ δὲν ἐκρύνει. Τί ντροπὴ, καλέ ! τόσο ποῦ καὶ αὐτὸς ὁ ἀνδρας τῆς τὴν ἐλυπήθη. Ἄν καὶ εἶχαν ἀκόμη ἓνα πράγμα νὰ ζητήσουν, τί νὰ τὰ κάμουν ὅμως ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ, ἀφοῦ ἡ νοικοκυρά θὰ εἶχε 'ς τὴ μύτη τῆς ἓνα κομμάτι κρέας βραστὸ κρεμασμένον ; Ἐσκέφθησαν, ἐσυλλογίσθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν νὰ φύγῃ τὸ κρέας ἀπὸ τὴν μύτη τῆς.

Ἐγένειεν κί αὐτὸ, ἡ μάγισσα ἐπῆρε τὸ κρέας καὶ ἐξεπλήρωσε καὶ τὸ τρίτον αἶτημα.

Μόνον αὐτὸ :

« Ὅχι ! τὸ ἀνδρόγυνον ἐκύτταξεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ ἀρχισαν νὰ γελοῦν. »

— Πραγματικῶς, ὅτι μὰς ἔλειπε ἐζητήσαμεν ! εἶπον καὶ οἱ δύο μὲ μίαν φωνὴν ὡς ἐλιγώθησαν 'ς τὰ γέλια. Καὶ ἡσθάνονταν τόσον ἐλαφρωμένον τὸ στήθος των, ὡς νὰ τοὺς ἐγάρρισαν βασιλεῖοι. Καὶ πράγματι, τοὺς ἐγάρρισαν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρωτύτερα δὲν εἶχαν, δηλαδή νὰ μένουν εὐχαριστημένοι μὲ ὅ,τι ἔχουν.

(Μίμησις)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Ἐμπνευσθεῖσαι ἐκ τῶν ψευδωνύμων.

Εἰς τὴν Ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος εἶπεν ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς τὸ διάτημον ἐκεῖνο : « Πάταξον μὲν, ἀκουσον δέ. » Τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν καὶ σωτήριον ψυχραμίαν, τῷ ἐνέπνευσεν ἡ πρὸς τὴν Γλυκεῖαν Πατρίδα ἀγάπη.

Κτυπᾷτε τὸ ἐλάττωμα μόλις γεννᾷται. Ἡ μικρὰ κακία γίνεται μεγάλη κακία, — ὁ Μικρὸς Διάβολος, μέγας.

Οἱ γείτονες εἶνε δεύτεροι συγγενεῖς. Διὰ τοῦτο εἶνε μεγάλη εὐτυχία, νὰ ἔχῃ κανεὶς ἓνα Καλὸν Γεῖτονα.

Μεγά παράδειγμα μετριοφροσύνης καὶ ὁ Σοφὸς Σωκράτης. Ἐν οἷδα—ἐλεγεν—ὅτι οὐδὲν οἶδα !

Εἴτε σοφὸς εἴτε ἄσοφος, εἴτε πτωχὸς εἴτε πλούσιος, εἴτε ὠραῖος εἴτε ἄσχημος—πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς προπαντὸς Καλὸς Ἄνθρωπος.

Κοράσιον, τὸ ὅποιον δὲν συλλογίζεται, παρὰ μόνον τί θὰ φορέσῃ, δὲν εἶνε, παρὰ μία Ζωντανὴ Κούκλα.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΕΛΙΣ ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

« Ὅσοι θέλουν νὰ διαγωνισθῶν, πρέπει νὰ μου στείλουν μίαν σελίδα, γραμμένην ἰδιοχείρως. »

Τὸ καλλίτερον γράψιμον θὰ βραβευθῇ καὶ μικρὸν δῶρον ἐκ τῆς ὅλης καλλιγραφικῆς σελίδος θὰ δημοσιευθῇ πανομοιότυπως, μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος.

Γράψατε μὲ πολὺ μαῦρον μελάνην εἰς πολὺ ἄσπρον χαρτί, ἀχαράκων. Σελίδες μὲ χρωματιστὴν μελάνην ἢ εἰς χρωματιστὸν χαρτί δὲν θὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν.

Ἡ γραφὴ πρέπει νὰ εἶνε συνήθης, δηλαδή τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῶν γραμμάτων τὸ κοινόν. Πολὺ μέγала γράμματα, καθὼς καὶ πολὺ μικρὰ ἢ κεφαλαῖα, ἢ τοῦ τύπου, ἢ γοσθικά ἢ στραβά κτλ. ἀποκλείονται. Ἐπίσης ἐπειδὴ πρόκειται μόνον περὶ διαγωνισμοῦ γραφῆς, ἀποκλείονται τὰ κοσμήματα καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μᾶλλον μὲ τὴν ἱστογραφίαν, παρὰ μὲ τὴν καλλιγραφίαν.

Ἐκτός τοῦ καλλιγραφικοῦ χαρακτῆρος, θὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἡ κομψότης τῆς σελίδος, ἡ διάταξις καὶ ἀπόστασις τῶν γραμμῶν καὶ ἐν γένει τὸ φιλόκαλον τῆς ὅλης συνθέσεως.

Εἰς τὴν σελίδα σας εἰμπορεῖτε νὰ γράψετε ἢ νάντιγράψετε ὅ,τι θέλετε. Ἐπίσης δὲν ὀρίζεται ἀκριβῶς καὶ τὸ μέγεθος τῆς σελίδος : πάντως ὁ μῶς τὸ πλάτος τῆς δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαῖν τὸ πλάτος τῆς σελίδος τῆς « Διαπλάσεως ».

Δέχομαι « σελίδας καλλιγραφίας » μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ἡ μικρὰ Μαρὶκα λέγει πρὸς τὴν μικροτέραν τῆς ἀδελφὴν Σοφίαν.

— Ἰδέε ! ὁ ἀντικρινὸς μας ὁ μανάθης διὰ καὶ γαλλικὰς σημαίας ἔβαλε σήμερα !

Καὶ ἡ μικρὰ Σοφία :

— Καὶ δὲν βλέπεις πόσους γάλους ἔχει κρεμασμένους ἀπὸ κάτω ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκαμάτου Ποδηλάτου

Ὁ Διδάσκαλος.—Πόσα ταξείδια ἔκαμιν ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος ;

Ὁ Μαθητής.—Τρία.

Ὁ Διδάσκαλος.—Καὶ πότε ἀπέθανε ;

Ὁ Μαθητής.—Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξεύρω ἀκριβῶς, κύριε. Ἀρὰ γε ὕστερ' ἀπὸ τὸ τρίτον, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεύτερον, ἢ ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτον ;

Ἐστάλη ὑπὸ ***

Ἡ κλήρωσις τῶν δώρων.—Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως τῶν δώρων μας, ἥτοι ὁ κατάλογος τῶν εὐνοηθέντων ὑπὸ τῆς τύχης συνδρομητῶν τῆς « Διαπλάσεως » θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐχω πολλὰ γράμματα καὶ ὀλίγον χωρὸν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Οἱ ἀγαπητοὶ μου φίλοι δὲν θὰ δευαρεστηθῶν, ἐλπίζω, ἂν δὲν ἀπαντήσω εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἂν δὲν τοὺς διαβίβω παρὰ μόνον ἀπὸ ἓνα ἀσπασμὸν ἢ ἀπὸ μίαν τὴν πληροφορίαν. Ἐν γένει πρέπει νὰ περιορισθῶ σήμερον εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ εἰς τὰ γενικώτερα. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ πάλιν καιρὸς ποῦ θὰ τα λέγωμεν ἐν ἐκτάσει.

Πρῶτα—πρῶτα συνιστῶ εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς—καὶ εἰς μερικοὺς ἀπὸ τοὺς παλαιούς—νἀναγινώσκουν τακτικὰ τὴν Ἀλληλόγραφίαν μου. Οὕτω μόνον θὰ εἶνε ἐνήμεροι εἰς ὅλα τὰ ἀφορώοντα τὸν κύκλον των καὶ δὲν θὰ μ' ἐρωτοῦν διὰ πράγματα. τὰ ὁποῖα εἶπα χιλιάκις.

Ἐπειὰ τοὺς παρακαλῶ νὰ μου στέλλουν τὰς λύσεις των, τὰς ἀσκήσεις των, τὸ παιδικὸν τὸν πνεῦμα ἢ ὅ,τι ἄλλο, τὸ καθὲν γραμμένον χωριστά, εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χαρτοῦ καὶ ὅχι εἰς τὸ ἴδιον χαρτί τῆς ἐπιστολῆς ἢ ὅλα μαζὶ εἰς ἄλλο χαρτί. Ὅσοι τὸ κάμνουν αὐτὸ νὰ ἤξεύρουν ὅτι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Ἡ Ἀπαντήσις διὰ τὴν Δ' Κυριακὴν δέχομαι μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου. Ἡ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ μὲ πολλὰς εἰκόνας εἰς ἓν ἀπὸ τὰ φυλλάδια τοῦ Φεβρουαρίου, τὸ ὅποιον ἐπιτήδεος θὰ ἐκδοθῇ διπλοῦν, θὰ τὴν γράψω δὲ ἐγὼ ἡ ἴδια.

ΤΟ ΕΞΕΣΠΑΘΜΑ

Ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη : ἡ Ὁραία Κέρκυρα (1 συνδρ.), τὸ Ἀγριοδούλονδον τῶν Ἀθηνῶν (1 συνδρ.), ὁ Μονογενὴς (8 συνδρ.), ὁ Διμ. Στεφανίδης (1 συνδρ.), ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου (1 συνδρ.), ὁ Ἀντ. Ν. Μανουσῆς (2 συνδρ.), ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία (3 συνδρ.), ἡ Δάφνη (3 συνδρ.), ὁ Νικόλαος Ἰατροῦ (1 συνδρ.), ἡ Μαρὶα Χαριτάτου (1 συνδρ.), ἡ Ἀθηνᾶ Στανυράκη (1 συνδρ.), ἡ Καμυλία (1 συνδρ.), ὁ Διμ. Γ. Φωκᾶς (1 συνδρ.), ἡ Φαληρικὴ Ἀκτὴ (1 συνδρ.), Στράβων ὁ Γεωγράφος (1 συνδρ.), ἡ Καρδερῖνα (1 συνδρ.), τὸ Μῆ με Λησιμῶνι (2 συνδρ.), ἡ Αὔρα τοῦ Παγασίου (2 συνδρ.), ὁ Οἰδίπους Τύραννος

(1 συνδρ.), ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος (1 συνδρ.), ὁ Ἐρμύτης (1 συνδρ.), ἡ Κυρία Στάμπα (5 συνδρ.), ὁ Ἐλληρ Ἐδισσων (1 συνδρ.), ὁ Λεωνίδας (2 συνδρ.), ὁ Κάταστρος Ἀράπης (6' ἐξεσπάθωμα, 1 συνδρ.), ὁ Μοῦρτζουφλος (1 συνδρ.), ἡ Μαρὶα Γ. Γιαλιμῆ (5 συνδρ.), ὁ Μιχ. Ε. Πλουμυδὸς (1 συνδρ.), ἡ Ἐλένη Γ. Σαρρῇ (1 συνδρ.), τὸ Ταπεινὸν Ἴον (1 συνδρ.), ἡ Ἰουλίττα Γάφου (1 συνδρ.), ὁ Λεονάρδος Γ. Βάτης (2 συνδρ.), ὁ Χιονισμένος Τυμφορηστὸς (1 συνδρ.) καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοὺς ὁποῖους θὰ ἰδῆτε εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα, διότι τὸ ἐξεσπάθωμα ἐξακολουθεῖ, ἐξακολουθεῖ εἰς...

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἀληθῆ ἐνθουσιασμὸν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐξηγεῖται ἡ καινοτομία τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Δὲν προσβλάνουν νὰ παύουν εἰς τὸ γραφεῖν μου τετράδια καὶ δέσμες ὁλοκλήρους. Τὸ δὲ περιεργον εἶνε ὅτι ὅχι μόνον οἱ μικροί, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι ἀγοράζουν καὶ ἀνταλλάσσουν Μικρὰ Μυστικά, τὰ ὁποῖα ἔγιναν πλέον τοῦ συρροῦ. Καὶ τοὺς ἀξίζει, διότι εἶνε διασκεδαστικώτατα, μέσα εἰς μίαν οἰκογένειαν.

Λοιπὸν καλὴ ἀρχή : Πρῶτη—πρῶτη ἡ Ναυτοπούλα ζητεῖ νἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά μὲ τὸν Χαλασμὸν Κόσμον ὁ Ἀέτος τῶν Ὁρέων μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν ὁ Δία μὲ τὴν Χιονισμένην Ὀδησσὸν τὸ Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης μὲ τὴν Φουρτούραν τὸ Μῆ με Λησιμῶνι μὲ τὸν Τίλ-Τάχ ὁ Φῶκος Αἰακίδης μὲ τὴν Μεδούσαν καὶ μὲ τὸν Τυμὸν τῆς Ἐλευθερίας ἡ Μαργαρίτα μὲ τὴν Βασιλοστον Καρδίαν ὁ Χειμῶνας μὲ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, τὸν Οἰδίπουν Τύραννον καὶ τὴν Ἀρθισμένην Λυγαρίαν τὸ Ἀργεῖτικο Πρόσσο μὲ τὸν Ναστραδδὶν Χόντζαν ὁ Χιονισμένος Τυμφορηστὸς μὲ τὸν Χαλασμὸν Κόσμον καὶ μὲ τὴν Μαργαρίταν.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω δέχονται τὴν ἀνταλλαγὴν, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μου στείλουν ἀμέσως ἐν τετραδίοις των συμπληρωμένον, ἐνὸς ἀντικτοῦ φακέλλου, εἰς τὸ ὁποῖον μέρος τοῦ ὁποῖου νὰ γράψουν τὸ ψευδώνυμον ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον, νὰ μου ἐσκαλεῖσιν δὲ συγχρόνως καὶ τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον. Ἐγὼ τότε θὰ στείλω τὸ συμπληρωμένον τετράδιον εἰς τὸν προτείναντα τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ ἅμα τὸ λάβῃ ἐκεῖνος, θὰ μου στείλῃ εὐθὺς ἐν ἰδικόν του κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, διὰ νὰ τὸ στείλω εἰς τὸν ἄλλον. Οὕτω τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς ἀπολοισιταί.

Ἐχει καλῶς δεκτὴ ἡ πρότασις σας, Τρεῖς Ναῦται, ἀγαπητοὶ μου.

Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, τὰ τελευταῖα φυλλάδια ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν συνδρομητῶν μου εἶχον μέσα ἀπὸ ἓν δεξιὸν ἐγγράφον, διότι, ἂν εἶχον ἀνανέωση αὐτοὶ, ἡμποροῦσαν νὰ τὸ χρησιμοποίησιν διὰ κανένα φίλον των. Ἡ κρίσις σου περὶ τῆς Γ' Κυριακῆς πλέον ἡ θαυμασία !

Ὁ Μινώταυρος συγχαίρει τὴν Ἀγάπην διὰ τὴν κρίσιν τῆς Γ' Κυριακῆς (Νὰ δὰ ἡ ὥρα !...) Ἀς μᾶθῃ ὅμως ὅτι, ἂν δὲν μου στείλῃ ἀμέσως μίαν του φωτογραφίαν, δὲν θὰ ἰδῇ τὴν εἰκόνα του δημοσιευομένην εἰς τὴν Δ' Κυριακὴν, ἀλλ' ἀργότερα.

Δὲν ὤρισθ' ἀκόμη ἡ ἡμέρα τῆς Μεγάλης Κυριακῆς, μικρὴ μου Ἀρετὰ τοῦ Μελέανος Ἀρμυῶ. Πρόσφερε τὰ σέβη μου εἰς τὴν ἀξιότιμον μητέρα σου, τὴν ὁποῖαν θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐσκολοκατευτήν ἐπιστολήν.

Μονογενεῖ φίλτατε ! Δὲν ἀπορῶ διὰ τὸ γενναῖον ἐξεσπάθωμά σου, ἀφ' οὗ ἔγενε με σπαθὶ ἀληθινόν, μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀγαπητοῦ πατρός σου, σπαθὶ συναγματούργου ! Ἐν ὅ,τι ὅχι, ἀγαπητὴ Ἀλέξ, δὲν ἐν Τετραδίοις Μικρῶν Μυστικῶν ἐστειλά πρὸς ὅλους ὡς δεῖγμα, δωρεάν. Ἐπομένως δὲν θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς. Κατενθουσιασμένη ἡ φίλη μου Δάφνη μὲ τὰ

« Μικρὰ Μυστικά. » Ἀλλὰ ποῖος δὲν ἐνθουσιάζηται ; ὅλοι πλέον δι' αὐτὰ ὁμιλοῦν, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἐκηρόδω Ἀπολλῶν, τὶ κρῖμα νὰ μὴ εἰσαι εἰς τὰς Ἀθήνας ὅταν θὰ γίνῃ ἡ Μεγάλῃ Κυριακῇ ! Τότε θὰ ἔδωλες ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν ἔχουν πολὺ καλλιτέραν ἀνατροφήν, ἀφ' οὗ, τι φαντάζεσαι. Τώρα τί νὰ σου εἰπῶ ;

Τί ὠραία ποῦ τὸ λέγει ὁ Κεραυνός ! « Εἴσαι—μοῦ γράφει,—ὡς τερπνὴ νῆσος, ἐν μέσῳ τοῦ ἀχανοῦς τῶν μαθημάτων ὠκεανοῦ. » Καλὰ !

Ἀνδρεῖ Ἡπειρώτη, δὲν ἤξευρα τί νὰ υποθέσω ποῦ δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρὸν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐκλογὴ μου θὰ σ' εὐχαριστήσῃ.

Δὲν φαντάζεσαι πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Στράβων Γεωγράφε, πρὸ πάντων διότι μοῦ ὑπόσχασαι ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά.

Καὶ ὅμως, ἀγαπητὴ μου Χαλκιδίς, δὲν ἤθελα νὰ σε ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τώρα. Ἄν ἤξευρες πόσαι δεσποινίδες μεγαλήτεραι ἀπὸ ἐσὲ μοῦ γράφουν καὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου ! Φίλτρε μου τὸν ἀδελφόν σου, τὸν ὁποῖον περιμένω μετὰ χαρᾶς.

Ἀκούσατε μὲ ποίας φράσεις μ' ἀποχαιρετᾷ ἡ Χαλκιδίς. « Ὑπῆρξες δι' ἐμὲ δευτέρα μήτηρ ! μοὶ ἔδωκες, μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς γονεῖς μου, πᾶν ὅ,τι καλὸν ὑπάρχει ἐν ἐμοί. » Μὰ εἶνε νὰ μὴ δακρύσῃ κανεὶς ;

« Ἐως τώρα—μοῦ γράφει ἡ χαριτομένη Καρδερῖνα,—οἱ γονεῖς μου δὲν με ἄφσαν νὰ ὑπάγω εἰς κανένα παιδικὸν χορὸν ἢ συναστροφὴν, διότι τὰ περισσότερα παιδιὰ δὲν πηγαίνουν διὰ νὰ διασκεδάσουν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιδείξουν τὰ φορέματά των καὶ διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε καὶ αὐτὰ μεγάλα καὶ ὅτι ξεύρουν νὰ κάμουν τοὺς κυρίους καὶ τὰς κυρίας. Ἡ Μεγάλη σου ὅμως Κυριακὴ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τοὺς παιδικούς αὐτοὺς χοροὺς, διότι δὲν θὰ ὑπάγωμεν οὔτε διὰ νὰ δείξωμεν τὰ φορέματά μας, οὔτε διὰ νὰ μιμηθῶμεν τοὺς μεγάλους, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ γνωρίσωμεν προσωπικῶς τοὺς ἀγαπητοὺς μας συναδέλφους.

